

A New York Times sikerszerzője

SUSAN MALLERY SZÜLETETT JÁTÉKOS

A CSODÁLATOS TITAN LÁNYOK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery Inc., 2009 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A mű eredeti címe: *Under Her Skin* (Harlequin Mira Books)
Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-238-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.
Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:
BOOK&walk
www.bookandwalk.hu

Susan Mallery

Született játékos

A CSODÁLATOS TITAN LÁNYOK

1.

– Csupán kétmillióról van szó. Ez aligha jelenthet gondot.

Lexi Titan mosolyt erőltetett az ajkára.

– Nem is jelent – hazudta szemrebbenés nélkül, miközben azon töprengett, vajon John, a pénzügyi tanácsadója elveszítette-e a józan eszt. Hiszen *kétmillió* dollárról beszélnek, nem kevesebbről! Ennyit kellene huszonegy napon belül összeszednie.

Hát persze... Szépen hazamegy, és átkutatja a kanapét. Valahol az ülőpárnák alatt-között ott kell lennie annak a néhány milliócskának.

– A legvégső esetben apádtól is kérhetsz pénzt – folytatta John, és közben olyan érdeklődéssel tanulmányozta az asztalán heverő dokumentumokat, mintha még soha olyan érdekesítőt nem olvasott volna.

Lexi elmosolyodott.

– Kösz az ötletet – felelte, és felállt.

Micsoda? Az apjától kérjen?! Ez eszébe sem jutott. Még ha Jed Titan hajlandó lenne is kimenteni a kutyaszorítóból, akkor sem. Ez ugyanis egy pillanat alatt keresztülhúzta volna a gondosan kiagyalt hároméves tervét.

– Majd jelentkezem.

– Nehogy kifuss az időből, Lexi! – John is felemelkedett, és kezet nyújtott. – Ha három héten belül nincs meg a pénz, mindent elveszítesz.

Nahát! A pénzügyi tanácsadónak sikerült Lexi életének tragédiáját egyetlen mondatban összefoglalnia. Ez ritka képesség, csak ő most nemigen tudja értékelni.

– Majdcsak kitalálok valamit – mondta a lány. – Néhány napon belül jelentkezem.

– Tulajdonképpen ma este is találkozunk – helyesbített a férfi. – A húgod jótekonysági estjén.

Ahol John majd világgá kürtöli az anyagi nehézségei hírét?

– Mondd csak, a pénzügyi tanácsadó ugye olyasmi, mint az ügyvéd? Nektek is hallgatnotok kell mindarról, amit az ügyfélről megtudtatok. Vagy tévedek?

– Nem, nem tévedsz. Nekünk is van becsületkódexünk. Szóval lakat van a számon, ne félj.

Lexi csak reménykedni tudott, hogy John igazat mond.

– Akkor viszlát ma este – búcsúzott tettetett lelkesedéssel, majd fogta a táskáját és elhagyta az elegáns irodát.

Csalódottság és düh tombolt benne, miközben végigsietett a szőnyeggel borított folyosón. Kisétált a legközelebbi kijáraton, átvágott a parkolón, és megkereste a kocsiját. Mikor beült a volán mögé, uralkodnia kellett magán, nehogy a kormánykerékhez csapja a fejét. Többször egymás után... Mert azt képes volt elviselni, ha rosszul alakultak a dolgok, azt azonban, ha ő maga tehetett erről, már sokkal kevésbé. Márpedig az egyetlen ember, akit a kialakult helyzetért felelőssé tehetett, az ő maga volt.

„Ha baromságokat csinálsz, muszáj erősnek lenned.”

Felsóhajtott, amikor eszébe jutott ez a régi családi bölcsesség, majd összeszedte magát, és indított. Harminc perccel később kiért Dallasból, és hamarosan elérte Titanville városka belterületét. Ügyet sem vetett a jelzőtáblára, mely harmincöt mérföld per órában maximálta a sebességet, végigszánguldott az egyenes útszakaszon. Az egész élete egyetlen óriási káosz volt

– és ez csak fokozódott, amikor meghallotta maga mögött a rendőrautó szirénáját.

Lehúzódt az út szélére, és leengedte az ablakot.

Megvárta, míg a helyettes seriff odaér mellé, aztán levette a napszemüvegét, és felsóhajtott.

– Ha letartóztatasz, nem tudnál előbb megverni? Akkor ugyanis pert indíthatnék a rendőrség ellen.

– És miért lenne az jó neked? Ennyire unatkozol? – kérdezte a rendőrnő.

– Nem. Ennyire kifogytam a készpénzből.

– Mekkora összegről beszélünk?

– Úgy kétmilliócskáról.

A seriffhelyettes, Dana Birch fütytyentett.

– Van egy árengedményes kuponom a kocsiban a *Linens 'n' Thing*-stől, de nem hiszem, hogy az elég lesz. – Rápillantott az órájára. – Akarsz beszélni róla? Tizenöt perc múlva kezdődik az ebédszünetem. A *Bronco Billy*-sben találkozhatunk.

Lexi bólintott.

– Az klassz lenne. De készülj fel rá, hogy siránkozni fogok.

– Megszoktam – hangzott a vidám válasz. – Viszont ne merészelj még egyszer gyorsan hajtani! Tudod, hogy azt nem bírom.

– Igen, tudom. Bocsi.

Tizenöt perccel később Dana leült Lexi asztalához. Korán volt még, mindössze fél tizenkettő, szóval az étteremben nem nyüzsgöttek a vendégek. Míg a barátnőjére várt, Lexi a falon sorakozó Clint Eastwood-poszttereket nézegette. A *Bronco Billy*-sben Clint volt az isten. A filmjeit végtelenítve játszották a látszólag ötletszerűen elhelyezett tévéken, árulták a DVD-it és a képeivel díszített pólókat, és a filmjeiben elhangzott szállóigékről nevezték el jó néhány fogásukat.

Dana azonban ügyet sem vetett az étlapra.

– Mi történt? – kérdezte a barátnőjétől. – Elrontották a fazongyantádat?

Lexi úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a csúfondáros kérdést. Danával rendszerint rengeteget cukkolták egymást amiatt, mennyire eltér a véleményük a női szépségről. Lexi egy luxusszépségszalonn tulajdonosaként azt a nézetet vallotta, hogy minden nőnek ki kell magából hoznia a legtöbbet. Dana ellenben úgy gondolta, hogy az a nőiesség csúcsa, ha a háromperces hajmosás-zuhanyozás közben az ember némi balzsamot ken a hajára. Lexi nem mert volna megesküdni rá, hogy a barátnője tudja, mire való a szempillaspirál.

Danának rövid, barna haja volt, munkaidőben egyenruhát hordott, utána pedig farmert és pólót. Tízéves koruk óta ismerték egymást, de Lexi esküdni mert volna rá, hogy egy kezén meg tudná számolni, hányszor látott azóta szoknyát a barátnőjén.

Dana hátradőlt a széken.

– Bocsánat, látom, hogy tényleg baj van. Mesélj!

– Az, amit az előbb mondtam a kétmillióról, komoly. Ennyit kell felhajtanom három héten belül.

– Zsarolnak, vagy mi?

Lexi elmosolyodott.

– Te aztán tényleg zsaru vagy, le sem tagadhatnád. Nem, nem zsarolnak. Viszont a földkerekség legostobább és legkapzsibb nőszemélyével ülsz egy asztalnál. Amikor eljöttem apám cégétől, és elindítottam a saját vállalkozásomat, csak a nagyanyai örökségemre számíthattam, amiből ugyan el tudtam indítani a *Vénusz Szalont*, de ennyi. Továbblépni, bővíteni már nem tudtam, a lakásomtól eltekintve ugyanis nincs semmim, márpedig ha az embernek nem megfelelő a pénzügyi mérlege, akkor hiába hívják Titannek, a név az égvilágon semmit sem számít. Szóval meg voltam löve, és nem tudtam, hogyan tovább, amikor a pénzügyi tanácsadóm másfél éve felhívott, hogy akad egy befektető, aki szívesen ad nekem kölcsön kétmilliót az üzlethelyiségek fejlesztésére. A feltételek egyszerűek voltak. Még csak részesedést sem akart a cégből, mindössze ahhoz ragaszkodott, hogy a kamatokat napra pontosan kifizessem. Ez annyira kedvező lehetőség volt, hogy nem tudtam ellenállni neki. A pénzből megvettem az egész épületkomplexumot, és

felújítottam, kibővítettem a szépségszalonomat. Az álmom valóra vált, de akadt egy kis bibi.

– Ha a dolog túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, általában kiderül, hogy van egy kis bibi – vetette közbe Dana.

– A befektető titokban tartotta a kilétét, és kikötötte, hogy bármikor visszakövetelheti a tőkeösszeget. És nekem akkor három héten belül fizetnem kell. – Lexi megvonta a vállát. – A visszaszámlálás ma elkezdődött.

Dana szitkozódott egy sort.

– Nem lehet, hogy apád keveri a kártyákat? Ez annyira Jedre vallana.

– Nem tudom – rázta meg a fejét Lexi. – Már nekem is eszembe jutott, hogy esetleg ő van a háttérben.

Jed Titan valóságos élő legenda volt a texasi üzleti életben, és egyáltalán nem állt volna tőle távol a gondolat, hogy könnyű hitelt ajánljon a lányának, aztán hirtelen visszakövetelje az egészet – lecke gyanánt.

– Mégsem tartom valószínűnek – folytatta a lány. – Apám nem ilyen finomkodó. Ha ki akarna csinálni, azt nyíltan tenné.

– De akkor ki lehet az?

– Fogalmam sincs. És az is biztos, hogy a pénzügyi tanácsadóm soha nem fogja nekem elárulni.

Dana megvetően fújta egyet.

– Mi az? – kérdezte Lexi.

– A pénzügyi tanácsadód... Minek neked pénzügyi tanácsadó? Az emberek többsége tök jól elvan úgy is, hogy csak a sarki bankautomatától kér pénzt, az meg szerencsére megtartja magának a tanácsait.

– Minden üzletembernek van pénzügyi tanácsadója – magyarázta Lexi, de pontosan tudta, hogy Dana nem hisz neki. Mint mindenki más, ő is azt gondolja, hogy Titannek születni jelent valamit. És persze talán jelent is, de nem feltétlenül jót.

– És most mit fogsz csinálni? – tudakolta Dana. – Van ötezer dollár megtakarított pénzem, azt szívesen felajánlom, de kétlem, hogy sokra mennél vele.

– Köszönöm, nagyon aranyos vagy, de igazad van, azzal nem megyek sokra. A sors iróniája, hogy mindenki azt hiszi, a Titan lányokat felveti a pénz, ez azonban egyáltalán nincs így. Jó, mondjuk Skye-nak ott van az anyai öröksége, meg amit Ray hagyott rá, szóval ő tényleg gazdag, de Izzy meg én úgy élünk, mint mindenki más: hónapról hónapra. A családi vagyon fölött száz százalékban apánk rendelkezik, aki azt szeretné, ha bizonyítanánk, mielőtt bármennyit is adna belőle. Ezért is hoztam létre a szépségfarmomat, hogy megmutassam, egyedül is megállok a lábamon. És eszemben sincs most bedobni a törölközőt e miatt az arctalan szemétláda miatt. Meg fogom találni a módját, hogyan szerezzem meg azt a kétmilliót, abban biztos lehetsz. Nem fogok visszariadni semmitől.

Dana megkocogtatta a névtábláját az egyenblúza bal zsebe fölé.

– Vigyázz, kislány! Ugye nem azt akarod mondani, hogy akár a törvénnyel is kész vagy összeütközésbe kerülni a cél érdekében?

– Amennyiben mégis, azt nem kötöm az orrodra.

– Majd adok én neked!

Közben megérkezett a pincérnő a megrendelt hamburgerrel, sült krumplival és cukormentes kólával – a kiegyensúlyozott táplálkozás jegyében.

– Fel tudnám pofozni magam az ostobaságom miatt – mondta Lexi, miután ismét kettesben maradtak a barátnőjével. – Ez a legdühítőbb. Hogy miért nem gyanakodtam! – Felsóhajtott. – De most már elég legyen a siránkozásból! Ígérem, az ebédidő hátralevő részében nem fogok panaszkodni. Most mesélj te egy kicsit! Mi van veled?

– A húgod halálra bosszant – morogta Dana. – Ma valami puccos jótékonysági partit ad a házában a szokásos emberbaráti célból, és elvárja tőlem, hogy én is ott legyek. Pedig pontosan tudja, hogy kiver a víz ezektől az összejöveletektől. – Látványosan forgatni kezdte a szemét. – A barátnőm, akinek alapítványa van a szegények megsegítésére... Komolyan mondom, ez olyan,

mintha különböző univerzumokban élnénk.

– Legalább te lemondhatod a meghívást – emlékeztette Lexi. – Nekem viszont mindenképpen el kell mennem. De nem panaszkodom. Hátha valaki elveszít egy gyémánt nyakéket, én meg szemfüles leszek és megtalálom.

Dana felhúzta a szemöldökét, mire Lexi pillantása önkéntelenül is a rangjelzésére esett.

– Bocs – dűnnyögte. – Vedd úgy, hogy nem hallottál semmit!

– Szerencséd, hogy egyáltalán nem feltételezek rólad ilyesmit. Figyelj, próbálj pozitívan gondolkodni! Ott leszel egy sereg dúsgazdag, unalmas vendég között. Hátha rá tudsz beszélni valakit egy gyorskölcsönre.

– Csak azt nem tudom, hajlandó lennék-e az illetőnek megadni azt, amit a gyorskölcsön kamataként követelne.

– Hát igen, ez tényleg nagy kérdés.

Lexi arca felderült.

– Figyelj, mi lenne, ha mégis velem jönnél? Jó móka lesz, meglátod! Mindenkit kibeszélünk a háta mögött.

– Nem, kösz – rázta a fejét Dana. – Randim van.

– Csak azt ne mondd, hogy Martinnal! – Lexinek uralkodnia kellett magán, hogy ne vágjon grimaszt.

– Miért ne mondanám? Mi bajod vele?

– Csak az, hogy ugyanolyan, mint az eddigi fiúid. Túl kedves, túl halk szavú, te meg csak ugráltatod, amíg végül rá nem unsz.

– Ez nem igaz!

– De igaz. Mindig ezt csinálod. Folyton ilyen félénk, aranyos srácokat választasz, akik imádnak, és egy kicsit félnek is tőled. Te vagy a hangadó a kapcsolatban, és emiatt gyorsan elunod magad. Neked olyan pasi kellene, aki kihívást jelent.

– Mondja ezt egy olyan nő, akinek az elmúlt fél évben nem volt egy randija sem. Szóval, azt hiszem, szerelmi ügyekben nem éppen te vagy a legnagyobb szaktekintély.

– Most nem érek rá magánéletet élni. A karrieremmel és az üzletemmel kell törődnöm.

Dana sokatmondó pillantást vetett rá, mire Lexi az asztal lapjára hajtotta a fejét.

– Amit három hét múlva el fogok veszíteni, hacsak nem történik valami csoda – sóhajtott.

– A húgod egy komplett jótékonyági szervezet fölött rendelkezik. Miért nem kérsz pénzt tőle?

– Mert nem adna. Nehéz sorsú gyerekekről gondoskodik, nem fogja miattam leállítani az élelmezési és oktatási programjait. Hiszen ismered Skye-t. Valóságos szent. Már-már idegesítően tökéletes.

– Miket nem mondasz! De legalább ma este jó lesz a kaja. És vicces nevű italokba fojthatod a bánatodat. Persze vigyáznod kell, hogy be ne rúgj!

Lexi felegyenesedett.

– Komolyan, szükséged lenne egy pasira, aki nem hagyja, hogy ugráltasd!

– Olyan nincs is – vigyorgott Dana.

– De igen, van, és már alig várom, hogy összeakadj vele végre. Nekem ellenben sürgősen találnom kell valakit, aki úgy ugrál, ahogy én fütyülök. Vagy várhatom a csodát... Ha választhatnék különben, inkább a csodát választanám.

Cruz Rodriguez sosem gondolta, hogy a nők és az autók hasonlítanak egymásra.

Szerette a kocsikat, azok voltak a mindene. De a legszebb kocsik sem melegíti az embert éjjel. Vagy pláne reggelente. És még egy vadonatúj járgánynak sincs olyan mennyei illata, mint egy szép nőnek, közvetlenül azelőtt, hogy megadná magát.

Kiszállt ezüstszerű Bugatti Veyronjából, és odadobta a kulcsot a fiatal parkolósrácnak. A fiú alig tudta elhinni, hogy ilyen szerencséje van, elkerekedett szemmel bámult a kocsira.

– Te jó ég! Tényleg vezethetem?

Cruz ránézett az autójára.

– Miért, össze akarod törni?

– Dehogya, uram! – A fiatalember közelebb lépett, áhítatosan kinyújtotta a kezét, hogy megérintse a Bugatti oldalát, majd gyorsan elkapta. – Ez a legszebb dolog, amit valaha láttam.

Cruz mosolyogva indult a ház felé. Most rajta volt a sor, hogy találkozzon a legszebbel, akit valaha látott.

Lexi Titan a Glory's Gate verandáján állt, és egy ismeretlen párral beszélgetett. Cruz ebből a távolságból is jól látta művészien feltűzött, szőke haját, tökéletes arcának finom, klasszikus vonásait. Nevetett valamin, amit a vele szemben álló nő mondott, és a nevetése hangját feléje sodorta a könnyű szél. Ismerős hang volt ez, bár elég rég hallotta utoljára.

Mindent tudott a lányról. Az adatokhoz nem volt nehéz hozzájutnia, és Cruz nem sajnálta az időt, hogy felfrissítse az emlékeit. Szeretett emlékezni. Arra, milyen tapintása volt Lexi bőrének, vagy hogyan zihált, amikor elveszítette az önuralmát. Arra, mennyire utálta a keresztnévét. A szeme mindig résnyire szűkült, sőt, a hátán felmeredtek az apró szőrszálak, amikor valaki így szólította. Cruz tudta, hogy Lexi legnagyobb erőssége a büszkeségében rejlik, de ez a legnagyobb gyöngéje is. Tudta, hogy imád játszani, de a legjobban nyerni szeret.

Lexi Titan jómódú családba született, míg Cruz nagyon mélyről indult, és nagyon keményen kellett küzdenie, hogy eljusson idáig. De még mindig voltak olyan ajtók, melyek csukva maradtak előtte. Ezért volt most itt: hogy ezeket az ajtókat is kinyissa. Ha szükséges, akár erőszakkal is. És a reményei szerint Lexi a segítségére lesz majd ebben.

Felsétált a hat lépcsőfokon, mely a verandára vezetett, és közben mindvégig gondosan ügyelt arra, hogy közte és Lexi között legyen egy-két vendég. Nem akarta, hogy a lány máris észrevegye. Ő szerette volna meghatározni, mikor és hogyan találkozzanak, hogy övé legyen a helyzeti előny. Egy kevésbé magabiztos férfiban talán felmerült volna, mi van, ha Lexi már nem emlékszik rá, Cruznak azonban ez eszébe sem jutott. Pontosan tudta, hogy Lexi emlékszik rá, hiszen senki sem felejt el azt az embert, akinek odaajándékozta a szüzességét.

Miután belépett a házba, hagyott magának időt, hogy megcsodálja az épületet. Az udvarház valamikor a negyvenes években épült, amikor a föld még olcsó volt, és egy férfit annak alapján ítélt meg, milyen gyorsak a lovai, milyen szépek a szeretői, és mekkora az otthona.

Az előcsarnokban mindkét oldalon több méter széles lépcsősor vezetett fel az emeletre. A fenti csillár fénye visszatükröződött a padló fekete-fehér márványkockáin. Az egyik ívelt fal mellett egy hangversenyzongora állt – végtére is mit ér egy előcsarnok hangversenyzongora nélkül?

Noha életében először járt Glory's Gate-ben, Cruz pontosan tudta, hogy a hat méter magasan nyújtózókodó mennyezet faragásai kézzel készültek. Észrevette a félrehúzott válaszfalakat is, melyeknek köszönhetően egybenyitottak két nappalit és egy szalont, hogy így helyet csináljanak ötszáz vendégnek. Innen Cruz átment egy elegáns helyiségbe, az arany- és zsályazöld színek uralta középső szalonba, ahol a fogadást követő árverést akarták megtartani, és ahol ezért többszörnyi, karfa nélküli széket állítottak fel.

Cruz Rodriguez azért jött ide, hogy lássák. Hogy együtt mutakozzon a texasi elittel. Hogy kivívja az őt megillető helyet ebben az illusztris társaságban. Egy jótékonysági rendezvény az a tökéletes helyszín, ahol az ember stílusosan megmutathatja magát. Ha bőkezűen adakozik, később más hasonló rendezvényekre is meghívják, és idővel egy lesz közülük. Legalábbis ebben reménykedett.

Besétált a terembe, kért a pultnál egy skót whiskyt tisztán, aztán figyelte az embereket, akiket csak hallomásból ismert. Pontosan tudta, mikor lépett be a terembe Lexi, kikkel beszélgetett, és hogy mikor csatlakozott a hűgához. Azon töprengett, vajon mit fog szólni a lány, ha észreveszi őt.

Lexi Titan egy csapásra megoldhatta volna minden gondját. Csak egy baj volt: bár tíz év telt el az utolsó találkozásuk óta, a férfi esküdni mert volna rá, hogy Lexi előbb kötné fel magát, mint hogy segítsen neki.

Lexi elbújt, amíg a szenátor búcsúzóul homlokon csókolta Skye-t, és csak akkor jött elő, amikor a vén kujon eltűnt a színről. Kedvelte ugyan az öreg széltolót, aki bárkinek lyukat tudott beszélni

a hasába, de most nem volt abban a hangulatban, hogy mosolyogva tűrje, ahogy megcsipkedik a fenekét.

– Áru! el, miért csinálod ezt? – fordult a húgához. – Mintha nem lenne elég pénzed, hogy egyedül is fenntartsd az alapítványodat!

Skye Titan ivott egy korty pezsgőt.

– Van fogalmad róla, hány amerikai gyerek fekszik le minden este éhesen?

– Az ég szerelmére, el ne mondd! Amúgy is pocsék napom volt, nem akarom még gazembernek is érezni magam, csak mert én nem éhezem.

– Ne haragudj, nem azért mondtam.

A két nővér üdvözlés gyanánt összeölelkezett. Aztán Lexi hátrált egy lépést, és megcsodálta húga zöld estélyijét.

– Mesésen nézel ki! El sem tudom mondani, milyen irigy vagyok a dekoltázsodra. – Szomorúan pillantott le a saját testére. – Nekem mért nem nőtt szép nagy mellem?

– Még szerencse, hogy sok férfinak éppen ez tetszik – nyugtatta meg Skye. – Hogyhogy eljöttél? Ki nem állhatod az efféle jótékonyági esteket.

– Ez így nem igaz. Az ügyeket szívesen támogatom, csak nem rajongok a gazdagokkal és hatalmasokkal folytatott bájcevejért.

Skye ravaszskán elmosolyodott.

– Azt hiszed, én igen? De valahogy csak össze kell szednem a pénzt. Postán kiküldeni a tájékoztatót az alapítvány céljairól egyszerűbb lenne, de megközelítőleg sem ilyen jövedelmező. Különben mi újság?

Lexi egy másodpercig eltöprengett rajta, nem kellene-e beszámolnia testvérének a hiányzó kétfélmillióról, ám aztán inkább elmosolyodott, és csak annyit mondott:

– Minden a legnagyobb rendben.

Egyáltalán nem volt szokása hazudni a húgának, de most túl sok minden forgott kockán ahhoz, hogy a teljes őszinteséget válassza.

– Az előbb azt mondtad, rossz napod volt.

– Azt csak a munkámra értettem. Jut eszembe: Izzy itt van?

Izzy – Isadora – volt a legfiatalabb a Titan nővérek között.

– Dehogy – legyintett Skye. – Izzy még nálad is jobban utálja ezeket az összejöveteleket. Hamarosan hazajön, de egyelőre még egy louisianai fúrótoronyon tartózkodik.

Ahol víz alatti hegesztőként dolgozik, egészítette ki gondolatban Lexi, és eltöprengett, hogyan lehetséges, hogy ők hárman testvérek. Különbözőbbek már nem is lehettek volna.

– Vannak új arcok a vendégek között? Olyanok, aki iszonyú mennyiségű pénzzel rendelkeznek, és nem tudják igazolni a vagyon eredetét?

– Nem, nem hiszem, hogy vannak ilyenek. Egy konkrét személyt keresel?

De még mennyire! Azt az embert, aki tönkre akar tenni.

Minél többet gondolkodott rajta Lexi, hogyan kínálták fel neki a kétfélmilliót, és hogyan akariák most hirtelen elvenni tőle, annál biztosabb lett benne, hogy ez az egész nem véletlen. Valaki ki akar babrálni vele. De kicsoda?

– Hát, nem is tudom – felelte kitérően, aztán elfordult, és körbehordozta a tekintetét a körülöttük nyüzsgő tömegen. – Olyasvalakire gondoltam, akinek érdekében áll...

Jól öltözött párokat látott, beszélgetésbe merült kisebb csoportokat, egy fekete öltönyös férfit, a második legnagyobb olajtársaság elnökét a feleségével...

A tekintete kis idő múlva visszatért a sötét öltönyös, magányos férfira, aki furcsamód ismerősnek tűnt, noha háttal állt neki.

És akkor a férfi hirtelen megfordult. Lexi hálát adott az égnek, hogy nem tart italt a kezében, mert akkor alighanem elejtette volna a poharat. A szíve több ütemet is kihagyott. Hosszú évek teltek el azóta, hogy utoljára látta ezt az arcot, de ha lett volna kéznél egy naptár, Lexi napra, sőt órára pontosan meg tudta volna mondani, mennyi ideje, hogy elváltak egymástól.

Az első fél év úgy telt el, hogy azt várta, mikor pillantja meg a férfit az utcán, hogy aztán

elgázolhassa. A következő hat hónap során némileg alábbhagyott a vérszomja: már nem akarta megölni Cruzt, csak megsebesíteni, hogy szenvedjen, ahogy ő szenvedett.

Aztán valahogy sikerült elfelejtenie őt. Belátta, hogy hiba volt vele kezdenie. És még nagyobb hiba volt azt gondolnia, hogy az együtt töltött éjszaka bármit is jelent. Hibát követett el, méghozzá egészen banális hibát, amit azóta követnek el a nők, hogy az első Neander-völgyi férfi a barlangjába csalta az első Neander-völgyi asszonyt.

– Hát te meg kit nézel ennyire? – tudakolta Skye, és követte a pillantását. – Aha... Azt az autós fickót. Cruz Akárkicsodát. Elég jó módú, autókereskedései vannak, autóalkatrészeket árusító bolthálózata és egy versenyistállója. Ha jól emlékszem, a NASCAR-ban versenyeznek, de lehet, hogy valahol máshol is. Igazán nagylelkű felajánlást tett az alapítvány javára. Ismered talán?

Erre a kérdésre nem fogok válaszolni, határozta el Lexi, és kiutat keresve körülnézett. De nem látott esélyt a menekülésre, szóval csak annyit tehetett, hogy szimplán nem felel. Cruzt ismerve, nem tartotta különösebben valószínűnek, hogy a férfi emlékszik rá. Ami az ő életében döntő jelentőségű esemény volt, az Cruzéban szóra sem érdemes. Feltehetően ő volt a százötvenhetedik feledhető numera az életében.

Tíz év telt el, és közben mindketten megváltoztak. Az a fiatalember, akire Lexi emlékezett, nem méretre szabott öltönyt és kézzel varrott olasz cipőt viselt, hanem pólót és farmert. Csak az arca volt ugyanaz, meg az égő, fekete szeme, amelyben akár el is vesztetett egy nő. Mármint más nők... Ő, Lexi többé már nem!

Hűvösen, idegenként fogja üdvözölni, és rögtön utána elbúcsúzik. Semmi szükség rá, hogy a férfi megtudja, mennyire fáj neki még mindig a megaláztatás, mely a csodás éjszakát követően, a reggeli búcsúzáskor érte...

– Jó estét! – köszönt a férfi, miközben közelebb jött, és Skye-ra mosolygott. – Cruz Rodriguez vagyok. Köszönöm a meghívást, Miss Titan.

Skye visszamosolygott rá.

– Én köszönöm, hogy eljött! Kérem, szólítson Skye-nak. Remélem, a csekk-könyvét is magával hozta, mert később szemérmetlenül erőszakosan fogom licitálásra biztatni az egybegyűlteket. De addig is, szeretném megköszönni a nagylelkű felajánlását. – A nővéreire pillantott. – Cruz egy daytonai hétvégét ajánlott fel nekünk, szállással, teljes ellátással, és hozzá egy kétnapos vezetéstechnikai tréninget a legjobb autóversenyzője irányításával.

– Ez igazán jól hangzik – dűnnyögte Lexi, aki mindenhová nézett, csak a férfit nem, pedig Cruz olyan közel állt hozzá, hogy a leheletét is érezte. Még jól emlékezett az ízére, pedig évek teltek el azóta. Egy egész örökkévalóság. És a találkozásuk különben sem volt más, mint egy jelentéktelen közbjáték.

– Jaj, elnézést, hiszen maguk még nem is ismerik egymást! Lexi, az úr Cruz Rodriguez. Cruz, bemutatom a nővéremet, Lexi Titant.

A férfi udvarias érdeklődéssel mérte végig, úgy, ahogy a távoli nagynéniket szokás. Mintha még sosem látta volna.

Hát ez csodás... Tényleg nem emlékszik rá. Lexi napokat, nem is, inkább heteket töltött azzal, hogy bosszúszomjas terveket kovácsolt ellene, és tessék, Cruz már azt sem tudja, hogy ő kicsoda.

A férfi kezét nyújtott. Lexi kétségbeesetten agyalt a megoldáson, hogyan tarthatja be az udvariasság szabályait úgy, hogy közben kerüli a fizikai kontaktust, de semmi sem jutott eszébe. Ó, hogy az ördög vinné el a gyerekzsobát!

Vett egy nagy levegőt, és hagyta, hogy Cruz megfogja a kezét.

A teste egy teljes másodpercig nem reagált. Vagyis hogy pontosan úgy reagált, ahogy egy idegen érintésére szokott. Ám aztán Lexi elkövete azt a hibát, hogy ránézett a férfit. Látta markáns vonásait, határozott állát, érzéki, szép formájú száját, és azon nyomban visszatértek az emlékek, milyen volt a csókja.

Forróság öntötte el, de mivel még volt vagy húsz éve az ötvenig, nem foghatta a változókorra. És még ha ráfoghatta volna is, a lába remegését vajon mivel magyarázta volna? De azért megpróbált úgy mosolyogni, mintha az égvilágon semmit sem érezne.

– Mr. Rodriguez – biccentett hűvösen. – Örülök, hogy megismerhetem. – És elhúzta a kezét.
– Szóljon Cruznak, kérem.
– De csak ha maga is a keresztneveemen szólít – felelte Lexi, és figyelte a férfi arc kifejezését.
Cruznak a szeme sem rebbent.

Egy fekete kosztüös nő bukkant fel, akinek a láttán Skye ideges lett.

– Bocsássanak meg, ez a hölgy az ételszállító cég vezetője. Remélem, nem történt komoly baj...
Azzal eltűnt, Lexi pedig ennek következtében kettesben maradt a múltjával. Illetve csak azt hitte, hogy kettesben maradt, mert mire Cruz felé fordult, a férfi már eltűnt a tömegben.

Cruz figyelemmel kísérté Lexit, ahogy körbesétál a teremben. Azt is látta, hogy a lány igyekszik szemmel tartani őt, de úgy, hogy ne legyen nagyon feltűnő. Ő is ugyanezt csinálta, de sokkal ügyesebben. Látta Lexi zavarodottságát, és azt is, hogy dühös, amiért ő látszólag nem ismerte meg. Érezte a bizsergést, ami tíz éve annyi örömet okozott neki. És tudta, hogy ez a vibrálás, amely még mindig működik köztük, jelentősen megkönnyíti majd a dolgát.

Lexi az, akire szüksége van. Lexi Titan megnyithat előtte minden ajtót, bejuttathatja a legelőkelőbb társaságba. Mert ez a következő logikus lépés, ha tovább akar menni a megkezdett úton. Feltette magában, hogy ehhez fel fogja használni Lexit, csak még azt nem tudta, hogyan. De ha egy kicsit figyel, alighanem azt is hamarosan kideríti, mi lesz a legjobb módszer a lány behálózására.

Hamarabb adódott kedvező alkalom, mintsem Cruz gondolta volna. Lexihez odalépett egy ritkuló hajú, köpcös, középkorú férfiú, aki régi ismerősként üdvözölte. Cruz megkerülte őket, és elbújt egy oszlop mögé, hogy ne vegyék észre.

– A húgod már felsorolt vagy fél tucat holmit, amire szerinte licitálnom kellene – mondta a férfi. – Skye tényleg gátlástalan ilyenkor.

– És igen eltökélt – bólogatott Lexi. – De gondoldj arra, milyen nemes a cél, John. Jobb, ha engedsz, különben Skye olyan lelkipurdalást kelt benned, hogy hetekig aludni sem fogsz tudni. Én is ezért vagyok itt.

John felnevetett.

– Igazad lehet. – Aztán hirtelen elkomolyodott. – Nem szívesen beszélek egy estélyen üzleti ügyekről, de ugye elkéred Skye-tól a pénzt? Úgy tudom, nemcsak az édesanyja, de az elhunyt férje is valóságos vagyont hagyott rá.

Cruz látta, hogy Lexi válla görcsösen megfeszül, az ujjai a pohár köré fonódnak.

– Nem akarok erről beszélni. Itt és most nem.

John körülnézett, mintha azt lesné, nem hallgatózik-e valaki, de Cruz nagyon ügyelt rá, hogy takarásban maradjon.

– Lexi, az én ügyfelem vagy attól a naptól kezdve, hogy a szépségfarmodat megnyitottad. Én beszéltelek rá a kölcsönre, és így felelősnek érzem magam a kialakult helyzetért. Nem akarom, hogy elveszítsd a vállalkozásodat. Meg kell szerezned azt a pénzt!

– Tudom – suttogta a lány. – De Skye-tól nem kérhetek.

– Figyelj, kétfélmillió dollár nem terem minden bokorban.

– Kösz az infót. És most, ha megbocsátasz, megyek, szerzek egy új italt.

Azzal Lexi elsétált. John hosszan nézett utána, legalább olyan hosszan, mint Cruz. Csak amíg John meglehetősen aggodalmas képet vágott, Cruznak elégedett mosoly jelent meg a szája szögletében.

Az életben a legfontosabb dolog az időzítés. Hogy a megfelelő időben legyünk a megfelelő helyen, és birtokában legyünk a megfelelő információnak. Akkor semmi akadály, hogy a kellő pillanatban lecsaphassunk. Úgy, ahogyan most ő fog lecsapni.

2.

Lexi egyedül állt a Glory's Gate egyik erkélyén, ahová a tömeg elől menekült. Magányra vágyott, de csupán nem egészen három percre merülhetett el az önsajnálat mocsarában. Lépteket hallott a háta mögül, mire elfojtott egy sóhaj. Sokat adott volna egy kis békéért és nyugalomért.

– Különösen szép vagy ma este, *querida*.

A halk férfihang borzongatóan izgató volt, és hajszálnyi akcentus is érződött rajta. Lexi azonnal megismerte Cruz hangját.

Megfordult, ránézett a férfira, majd tüstént azt kívánta, bár ne tette volna. Cruz közelebb állt hozzá, mint gondolta. Szinte félelmetesen magasodott előtte, és széles vállával csaknem kitakarta az ablak fényes négyszögét. Az erkélykorlát megakadályozta, hogy a lány hátralépjen, oldalra húzódni viszont nem akart, mert az menekülésnek hatott volna, így aztán nem mozdult.

– Ó, hát maga az, Mr. Rodriguez – mormolta, és ivott egy kortyot az italából. Elhatározta, hogy úgy tesz majd, mintha a legkevésbé sem érintené meg ez a találkozás. Elvégre a férfinak nem kell tudnia, milyen érzéseket vált ki belőle még ma is.

Cruz elmosolyodott, fehér fogsora megcsillant a félhomályban.

– Ugyan, Lexi, csak nem akarsz előttem is úgy tenni, mintha nem ismernénk egymást?

A lány szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Mi? Ezt úgy értem, hogy emlékszel rám? – A szavak kicsúsztak a száján, még mielőtt átgondolhatta volna, milyen árulkodó is ez a két rövid mondat.

Cruz erre még közelebb lépett, lehajolt, és egy csókot lehelt a lány nyakára.

Alig ért hozzá, Lexi testét vad remegés kerítette hatalmába, egyszerre libabőrös lett, és bizonyos testrészei máris többért esdekeltek.

– Hogy is felejtettem volna el? – kérdezte a férfi halk, bársonyos hangon.

A pokolba a tettetéssel! – gondolta Lexi, és oldalra lépett, mert így jó néhány centiméterrel távolabb húzódhatott. Végére is mi van, ha Cruz rájön, milyen gyáva? Semmi.

– Miért nem szóltál az előbb?

– Mert az jutott eszembe, hogy talán nem szívesen számolnál be a húgodnak az ismeretségünk kezdetéről.

Legalább valami jelet adhattál volna, gondolta a lány, és elfutotta a pulykaméreg. Remek! Nem is jöhetett volna jobbkor ez a düh. Ez az érzés alkalmas arra, hogy megvédje őt a magas, jóképű fickótól, akinek a túlzott közelsége a kétségbeesés határára taszítja az ember lányát.

– Milyen tapintatos vagy! Nos, örülök, hogy felfrissíthettük az ismeretségünket. Miért nem vagyál el a vendégek között? Mindjárt kezdődik az árverés. Gondolom, nem szeretnél lemaradni róla.

– Nem az árverés miatt jöttem ide, Lexi. Hanem miattad.

Sosem volt alacsony a vérnyomása, de most nem bánta volna, ha az. Igen, Lexinek kifejezetten jól jött volna, ha ájulásba menekülhet. Persze ha az ember végigzuhan a kemény gránit padlólapon, az se nem kellemes, se nem szép látvány. Szóval lehet, hogy mégis jobb nem elájulni. Arról már nem is beszélve, mi van akkor, ha erős karok elkapják, és aztán...

Egy pillanat! Hiszen tíz éve nem találkoztak, és Cruz soha nem próbálta felvenni vele a kapcsolatot, holott igazán nem lett volna nehéz a nyomára bukkannia. Ahogy belegondolt ebbe,

Lexi ájulási vágya gyorsan alábbhagyott.

- Jól nézel ki – mondta behízeltgőn, aztán megint belekortyolt az italába.
- Köszönöm.
- Szép az öltönyöd. Méretre szabott, ugye?

A férfi bólintott.

– Végül is így természetes. Nem lennél itt, ha nem lennél elég gazdag ahhoz, hogy adakozz. A húgom jótékonyága ugyanis kizárólag az éhező gyerekekre terjed ki. A tiltott autóversenyek pilótáira nem.

- Az már tíz éve is csak hobbi volt – magyarázta Cruz. – Már megvolt a cégem.
- Ami azóta szépen növekedett, és valóságos kis cégbirodalommá vált. – Lexi még jól emlékezett rá, mit mondott neki Cruzról Skye. – Mindent elértél, amit csak lehet. De azt nem igazán értem, miért vagy itt. Aligha a miatt a régi éjszaka miatt, amelyet együtt töltöttünk.

Az az éjszaka elmondhatatlanul sokat jelentett neki egykor, ám ezt nem akarta a férfi orrára kötni.

- Szóval, mit akarsz? – szegezte neki a kérdést.
- Miből gondolod, hogy rajtad kívül bármit is akarok? – kérdezett vissza Cruz, és hanyagul nekidőlt a korlátnak.

Lexi szeretett volna hinni neki. A libidója és a büszkesége biztosan. De az esze furcsállta a dolgot. Cruz bármelyik nőt megkaphatja a földön, miért éppen ő a kiválasztott? És miért most?

Letette a poharát a közeli kis asztalra.

- Örülök, hogy találkoztunk – mondta. – Jó szórakozást az árverésen!

Elfordult, de Cruz utánanyúlt, és megfogta a karját.

Mintha nem lett volna elég, hogy veszélyben forog a vállalkozása – a sors sürgős szükségét érezte, hogy egy másik területen is kegyetlen tréfát űzzön vele.

A férfi mélyen a szemébe nézett.

- Mesélj arról a pénzről, amire szükséged van!

Lexi hátán végigfutott a hideg.

- Honnan tudsz te erről? Ki mondta el? – A fejében rémítő gondolat kezdett körvonalazódni: csak nem Cruz az, aki tönkre akarja tenni? Vajon miért?

– Véletlenül kihallgattam a beszélgetésedet azzal a John nevű köpcös alakkal. Gondolom, a pénzügyi tanácsadód lehet.

- Igen – biccentett Lexi. – John valóban a pénzügyi tanácsadóm. Azért jött el, mert mindenkit ismer, aki számít. De ha te hallottad, akkor más is hallhatta... Ki volt még ott rajtad kívül?

A lány rémülten gondolt arra, mi lesz, ha az apja tudomást szerez a dologról.

- Senki. Rajtam kívül senki sem volt a közeletekben. Szóval, halljam, mi a baj a vállalkozásoddal?

– Semmi – vágta oda Lexi, akinek nagyon kínos volt ez az egész. – Nem akarok erről beszélni. Igazán kedves tőled, hogy érdeklődsz, de ha nincs felesleges kétmillió dollárod, akkor nincs értelme megosztanom veled a problémáimat.

- És ha van?

– Akkor sem. Veled nem beszélgetek és nem üzletelek – fonta össze a karját a mellén a lány.

- Biztos?

– Én ezt nem értem – rázta meg a fejét Lexi. – Miért kérdezel ilyeneket? Miféle játékot játszol? Cruz kérdéssel felelt a kérdésre:

- Árucl el, miért nem kérsz pénzt az apádtól! Neki aztán van bőven, kétmilliót meg sem érezne.

– Tőle nem kérhetek.

- Ha nem vagy őszinte hozzám, nem segíthetek.

– Nem is kértem, hogy segíts.

A beszélgetés, a nevetgélés hangjai és a zene természetesen kiszűrődött az erkélyre, mégis olyan volt, mintha ők ketten egy másik világban léteznének. Csak ők ketten, senki más. Lexi tudatában volt a férfi minden porcikájának, minden egyes lélegzetvételének. Cruz pusztá létezése is zavarta a gondolkodásban. Igen, valósággal megőriztette.

Cruz csak nézte a lányt, aztán lassan bólintott, mintha most jutna döntésre valamiben.

– Ismered a szenátort, aki eljött?

– Mi? Hát persze. Örülj, hogy nem vagy csinos, fiatal nő, mert akkor már rég megfogdosott volna.

– Az előbb odamentem hozzá, és bemutatkoztam neki. Az első percekben udvarias volt ugyan, de aztán úgy faképnél hagyott, hogy csak néztem.

– Hát igen, meglehetősen goromba is tud lenni néha – vélte Lexi, és furcsamód szinte megsajnálta a férfit. Hát nem nevetséges? Ezek a hülye női hormonok!

– Megvehetném kilóra, de az nem számít. Meg az sem, hogy ugyanannál a szabónál csináltatjuk az öltönyünket. Az ő szemében én csak egy koszos mexikói vagyok. De neked mondom? Hiszen te ismered ezt a világot. Te is itt élsz benne.

– Hé, én egyáltalán nem vagyok olyan!

– Az lehet, de akkor is egy vagy közülük... Meséld el, miért nem kérsz pénzt az apádtól!

Egy perccel ezelőtt Lexi még faképnél hagyta volna Cruzt, de most, hogy a férfi beavatta egy fiaskójába, úgy érezte, tartozik neki ennyivel.

– A helyzet az – kezdte lassan –, hogy a teljes családi vagyon fölött apám rendelkezik, és ő nem osztogat milliós zsebpénzt senkinek. Ő maga a *Titan World Enterprises*, nekem és a testvéreimnek semmi közünk a céghez. Az anyai nagyanyámtól örökölt kis vagyonkámmal vágtam bele a szépségszalonom kialakításába, és rá is ment az összes pénzem. Szóval a szépségszalonomat leszámítva csak akkora összeg fölött rendelkezem, amennyit az üzlet hoz.

Nagyot sóhajtva a férfi szemébe nézett, de azonnal meg is bánta. Cruz szeme, ez a sötét és titokzatosan mély tó, csillapíthatatlan vágyakozást keltett benne.

– Jed Titan elviselhetetlen alak – mondta, de közben azt kívánta, bár ne ez lenne a helyzet. – Mindent és mindenkit ellenőrizni, uralni akar. Nem bírja, ha valaki nem úgy ugrál, ahogy ő fütyül. Néhány évvel ezelőtt összehívott minket a húgaimmal, és közölte velünk, hogy a *Titan World Enterprises* csak egyikünk örökölheti. Méghozzá az, aki a legsikeresebb közülünk. Bizonyítanunk kell neki, és végül ő dönti el, melyikünk a győztes, aki mindent visz.

Lexi még mindig nem tért igazán magához az akkori sokkból. Az apjuk ugyanis választás elé állította őket: eldönthetik, hogy a céget és a vele járó mesés vagyont akarják, vagy inkább megőrzik a jó viszonyt egymással. Az egyezségnek volt egy kimondatlan része is, nevezetesen, hogy a győztes nem csupán a vagyont kapja meg, hanem Jedet is. Az apát, aki kezdettől fogva világossá tette, hogy a szeretete feltételekhez kötött.

– A húgaimmal mindig is szoros volt a kapcsolatunk, de azon a napon sok minden megváltozott. Én például rájöttem, hogy azzal aligha tudom lenyűgözni apámat, ha továbbra is nála dolgozom. Szóval kiléptem, és megnyitottam a szépségszalonomat. Skye vezeti az alapítványát, Izzy pedig... Nos, ő minden áldott nap alámerül a tenger mélyére. De most már remélem, érted, miért nem szaladhatok apucihoz pénzért. Mert abban a pillanatban eljátszanám a győzelmi esélyeimet.

És az apám szeretetéért folytatott harcban is alulmaradnék, hiszen Jedet csak a győztesek érdeklik.

– Hibát követtem el – folytatta Lexi. – A kapzsiságom és az ostobaságom miatt sikerült szert tennem egy kétmillió dolláros problémára. Egy magánbefektető kölcsönt ajánlott, és nem kívánt cserébe részesedést, aminek nagyon örültem. Elfogadtam a pénzt, fel is használtam az utolsó centig: felújítottam meg kibővítettem a szépségszalont. De a kölcsönnek volt egy kis bibije: az összeg bármikor visszakövetelhető. És most három hetem van rá, hogy a kétmilliót tőkét előteremtsem, különben mindent elveszítek.

Elfordította a tekintetét.

– Hát, most már ismered a legsötétebb titkomat – sóhajtotta, de máris megbánta, hogy kifecsegte a dolgot. – Kérdés, mihez kezdesz vele.

– Odaadom neked azt a pénzt.

– Micsoda? – Lexi megpördült. Nem akart hinni a fülének. – Nem azt akartad inkább mondani, hogy kölcsönadod?

– Nem. Nem kérem vissza, örökbe adom. De kérek cserébe valamit.

A lány boldog izgatottsága tovatűnt, egyszerre megint óvatos és gyanakvó lett.

– Mégis, mim van nekem, ami kétfmillió dollárt ér?

A férfi lenézett a cipőjére, aztán lassan végighordozta Lexin a pillantását, és ő pontosan tudta, mit jelent ez. Teste minden porcikája remegett a vágytól, ám ő nem törődött az érzéseivel, csak felszegte az állát, és méltóságteljesen odavetette:

– Arról szó sem lehet!

Cruz elmosolyodott.

– Nem a testedre gondoltam, Lexi. Szexért nem fizettem eddig sem, és ezután sem fogok.

– Hát akkor mit akarsz? – kérdezte fülig vörösödve a lány.

Cruz tekintete hirtelen nagyon komollyá vált.

– Belépőt a te világodba. Titan a családneved. Anyád családfáját az amerikai függetlenségi háborúig vissza lehet vezetni. Pénzem van elég, úgyhogy nem érdekel, mi az ára, de nem akarom, hogy bárki úgy nézzen rám, mint az előbb a szenátor. Mint egy kis senkire. Azt akarom, hogy a gyerekeimnek könnyebb legyen.

Lexi értette a szavakat, de azt továbbra sem sejtette, hová akar kilyukadni a férfi.

– És én hogyan segíthetnék ebben?

– Gyere hozzám feleségül!

A lány a hűvös fémkorlát után kapott, mert nem akart elvágódni a kövezeten.

Menjen hozzá Cruzhoz? Ez a pasi tényleg el akarja venni?

– Nem igazából persze, csak egy évre – tette hozzá Cruz. – Annak elégnek kell lennie, hogy mindenkivel elfogadtassam magam, aki számít. Bemutatsz majd az előkelő, befolyásos barátaidnak, különös tekintettel a szenátorra, és amikor már megszokták, hogy én is egy vagyok közülük, szépen elválunk. Cserébe megkapod a kétfmilliót.

– Feleséget vásárolsz magadnak?

– Csak átmeneti időre.

Hát persze... Hogy aztán elvegyen valakit, aki iránt valóban érez is valamit. Lexinek nem tetszett ugyan a terv, mégis méltányolta a férfi őszinteségét.

– Elég ízléstelen gondolat – jegyezte meg.

– Csupán egy üzleti húzás, nem több.

– A házasság nem csak egy üzleti húzás. Az fontos dolog, egy nő életének talán a legjelentősebb eseménye. Te tényleg azt hiszed, hogy hajlandó lennék pénzért házasodni?

– Nem tudom, hallottad-e már a mondást, miszerint a cél szentesíti az eszközt.

Számodra talán, gondolta Lexi, és megállapította, hogy az együtt töltött éjszakájuk ellenére semmit nem tud erről az emberről. Cruz valóságos rejtély volt és maradt a számára.

Illetve ez nem is volt egészen igaz. Épp most derítette ki, hogy Cruz Rodriguez semmitől sem riad vissza a céljai érdekében.

– Apám le lenne nyűgözve – mondta. – Díjazná a gátlástalanságodat, és azt is, hogy lábbal tiprod a leghalványabb érzéseket.

Cruz rántott egyet a vállán, Lexi pedig nem vette a fáradságot, hogy elmagyarázza neki: nem nagy dicsőség Jed Titanre hasonlítani. Egész életében azon fáradozott, hogy bizonyítson rideg és elutasító apjának, és nem derítette fel különösebben a kilátás, hogy később a férjével is el kelljen játszania ugyanezt.

Nem, szó sem lehet róla, hogy kétfmillióért hozzámenjen Cruz Rodriguezhez! Lexi még mindig hitt a szerelemben és abban, hogy megtalálhatja az igazit. Mindent akart: a varázslatot, a hitet, hogy a boldogság örökké tart. Olyan férjet szeretett volna, aki szentül hiszi, hogy ő a legjobb dolog, ami történhetett vele az életben.

Vagyis továbbra is benne volt a kutyaszorítóban, és kétségbeesetten rágódhatott rajta, honnan szerezze meg a pénzt.

Aztán eszébe jutott, mennyit dolgozott, hogy idáig eljusson. Hány lélekölő órát töltött az apja cégénél, hányszor éjszakázott, csak hogy bebizonyítsa, méltó Jed szeretetére. Aztán kockáztatott,

és megpróbált létrehozni valamit, ami csak az övé. A szépségszalonért is sok áldozatot hozott, de ezúttal legalább saját magáért dolgozott. És sikerrel is járt. Létrehozott valamit a semmiből, ami ráadásul még sikeresen is indult. De aztán hatalmába kerítette a kapzsiság. Többet akart. Növekedni szeretett volna, még jelentősebb eredményeket elérni. Újabb kockázatot vállalt hát – és most mindent elveszít.

Vagy mégsem?

Amit Cruz kínál, az teljességgel elfogadhatatlan. De van más választása? Talán van... Talán nem is olyan reménytelen az ügy. Hiszen a férfi tett egy ajánlatot, amelyre teljesen elfogadható válasz egy ellenajánlat. Ami megadja Cruznak, amire vágyik, ám úgy, hogy közben az ő elvei se sérüljenek.

– Nem megyek feleségül hozzád – húzta ki magát. – És nem csak azért nem, mert számomra a házasság szent. Hanem mert a te értékedet is jelentősen csökkentené egy válás.

A férfi kérdőn húzta fel a szemöldökét.

– Higgy nekem! Az előkelő családok anyái valóságos kotlósok. Nagyon vigyáznak a drágalátos leánykáikra. Nem szívesen adnák őket egy elvált férfihoz, hiszen nem akarják megkockáztatni, hogy az ő kis angyalkájukat is elhagyja egyszer. Az elvált férfi nemkívánatos rizikó, de egy olyan fickó, akinek felbomlott az eljegyzése, az csak olyasvalaki, aki még nem találta meg az igazit. Szóval házasság nélkül is megkaphatod azt, amire annyira vágysz. Bevezetlek a legjobb társaságba. Bemutatlak mindenkinek, aki számít Texasban.

– Jegyességet ajánlasz?

Lexi bólintott.

– Egy év időtartamra?

– Az túl hosszú szerintem. Legyen fél év! – A lánynak még ez is végtelenül hosszúnak tűnt.

Cruz nekitámaszkodott a korlátnak.

– Fél év jegyességet akarsz adni a kétmillió dolláromért cserébe?

Ez igazából nem is kérdés volt, inkább megállapítás, de Lexi ettől függetlenül igennel válaszolt. Talán hogy önmagát is meggyőzze, tényleg ezt akarja.

– Érdekes gondolat – ismerte el Cruz. – Van benne logika. De volna néhány feltételem.

Lexi hallotta is, nem is, amit a férfi mond.

Szent isten, mégis mit gondolt? Tényleg pénzért akarja eljegyezni magát? Az anyja szívszélhűdést kapna, ha megtudná. Nem mintha a szerelem nélküli házasság ellen lenne kifogása, ó, nem! De Cruz származása ellen már annál inkább.

– Arra a fél évre hozzám kell költöznöd – jelentette ki a férfi. – A házamba, sőt a hálósobámba. Tudod, van házvezetőnőm, és egyéb alkalmazottakat is foglalkoztatok, akik biztosan fecsegni kezdenének, ha nem aludnánk együtt. Márpedig fontos, hogy senki ne vonhassa kétségbe az eljegyzésünk valódiságát.

Atyaég!

– Te most... te most a szexre célsz? – Lexi csak nagyon nehezen nyögte ki ezt a mondatot. – Testi kapcsolatot akarsz a jegyességünk alatt?

Cruz érzéki szája mosolyra húzódott.

– Természetesen.

A lány nem értette. Miért akar a férfi újra lefeküdni vele? Hiszen miután egyszer megtették, olyan gyorsan elhúzott, hogy a cipőtalpa valósággal égésnyomokat hagyott a padlón. Talán azt hiszi, hogy ő jobb lett az ágyban az első alkalom óta? Vagy elfelejtette az akkori benyomásait, és csak a szépre emlékezik?

– Muszáj együtt élnünk, ez nem vita tárgya – szögezte le Cruz.

– Akkor nincs üzlet.

– Ahogy gondolod – vont vállat a férfi, azzal sarkon fordult és elindult az ajtó felé.

Lexi utánabámult, de Cruz széles válla helyett a szépségszalon főbejáratát látta. A fényes faajtókat, melyeket az általa választott árnyalatra pácoltak... A kozmetikai és a hajápoló részleget... Érezni vélte a friss virágok illatát az előcsarnokban, és a lány légmozgást, amelyet

a plafonon lévő ventilátor keltett. És hallotta, hogyan nevetgélnek, beszélgetnek a kezelésekre várakozó vendégek.

Ha szokványos banki hitelt kér, az mindenképpen az apja fülébe jut. Jed kérdezősködni fog, és akkor el kell mondania neki, hogy hibát követett el. Vagyis kiesik a versenyből, és elveszíti az örökségét, a *Titan World Enterpriset*.

Ha viszont elfogadja Cruz pénzét, még nyerhet. Kérdés, hajlandó-e emiatt fél évet feláldozni az életéből.

Az idegességtől megfájdult a feje. Rájött, hogy valójában nem is az eljegyzés gondolata zavarja, hanem az a tény, hogy meg kell osztania az ágyát a férfival. Pedig Cruznak annyiban igaza volt, hogy ez elkerülhetetlen. Az alkalmazottak tényleg fecsegnének, ha a jegyesek nem alszanak együtt. És ha kiderül, hogy nem is igazi jegyesek, akkor dugába dől a tervük...

– Hát jó. Ha mindenáron ragaszkodsz az együttéléshez, legyen – szólt fojtott hangon Cruz után. – De nekem is van egy feltételem.

A férfi megfordult, és rászzegezte a szemét.

– Ha lefekszem veled, elvárom, hogy ne csalj meg. Hűségnek kell lenned hozzám, amíg együtt vagyunk.

Cruz immáron másodszor mérte végig tetőtől talpig.

– Gondolod, hogy képes leszel egyedül kielégíteni az igényeimet?

Nem, Lexi ebben egyáltalán nem volt biztos, de fütyült rá.

– Nem igazán érdekelnek a testi igényeid. Az egyezés úgy szól, hogy aludjunk együtt, amire hajlandó is vagyok. Azzal a feltétellel, hogy nem nyúlsz más nőhöz, és ebből nem engedek. Szóval fogadd el, vagy utasítsd vissza. A te döntésed.

– Aligha vagy abban a helyzetben, hogy feltételeket szabj. Sürgősen szükséged van a pénzre.

– Bárkitől kaphatok kölcsönt – füllentette Lexi, aki pontosan tudta, hogy nem fordulhat egyik bankhoz sem. – Bárki adhat nekem egy csekket, olyan nő viszont elég kevés van, aki a te kis terved végrehajtására alkalmas. Szóval nagyon is szabhatok feltételeket, és szabok is. A hűség tekintetében nincs alku.

A férfi bólintott.

– Rendben van.

Ez könnyen ment. Gyanúsan könnyen. Cruz nemcsak nagyon jóképű és vonzó, hanem fáradhatatlan szerető is, legalábbis Lexi emlékei alapján.

– Ha mégis megcsalsz, mindenkinek elmondom, miben állapotunk meg, és gondoskodom róla, hogy az ajtók, amelyeket megnyitottam előtted, ismét bezáruljanak.

– Értem. De ha nekem hűségnek kell lennem, te sem léphetsz félre. Szakítanod kell a fiúiddal.

– Én sem gondoltam másképp.

Sajnos azonban nem akadt senki, akivel Lexi szakíthatott volna. Ez a szomorú igazság.

– Hat hónap elteltével elválnak útjaink – szögezte le Cruz. – Onnantól semmi közünk egymáshoz.

– Ez eddig is világos volt számomra.

– Nem mondatsz és nem tehetsz semmit, amivel maradásra bíratsz. – Cruz ajka gúnyos félmosolyra húzódott. – Nem te lennél az első, aki elköveti azt a hibát, hogy belém szeret.

A lány a szemét forgatta.

– Mindig ilyen beképzelt voltál, Cruz, vagy ez csak az elmúlt tíz év eredménye? De képzelődj csak, gondold magad ellenállhatatlannak! A fél év elteltével még csak utánad sem fordulok, ha elmész, légy egészen nyugodt.

– Ezt örömmel hallom. Szóval akkor megegyeztünk?

– Csak még egy apróság. Szeretném tudni, ki az, aki tönkre akarja tenni a vállalkozásomat. Méghozzá ha a szimatom nem csal, személyes okokból. Tudni akarom, kicsoda az illető, és miért teszi ezt velem.

– És miből gondolod, hogy ki tudom deríteni?

– Megérzés. Kinyomozod, ki akart keresztbe tenni nekem, és megosztod velem az információt.

Ő pedig, mint született Titan, habozás nélkül bosszút áll...

– Úgy lesz. – Cruz közelebb lépett. – Van még valami?

– Nem, nincs. – Lexi úgy érezte, minden gondolat kitörlődik a fejéből, amikor a férfi ilyen közel van hozzá. Lassan, óvatosan hátrálni kezdett. – Ez minden.

– Jó. Holnap reggel megkapod a csekket.

Nem kellene valamivel megpecsételniük a megállapodást? Cruz megint közelebb lépett, és Lexi éppen azon töprengett, hogy kezét kellene nyújtania neki, amikor a férfi hirtelen átölelte a derekát, és magához húzta.

A lány védekezni akart. Tudta, hogy ha túl közel engedi magához, annak nem lesz jó vége. Már csak azért sem, mert ez esetben képtelen gondolkodni. Igen, tiltakoznia kell, hiszen ez az ember...

Cruz ekkor fölé hajolt és megcsókolta. Forrón és szenvedélyesen, aminek következtében Lexi mindenről megfeledkezett. Pedig semmi különös nem történt. Csak egy szája hozzáért egy másikhoz. Egyik test a másik testhez. A lány simán ellökhette volna magától. Igen, ha nem éppen Cruz Rodriguezzról lett volna szó. Mert őt képtelen volt ellökni.

A férfi magához szorította, ő pedig azonnal megadta magát. A kemény, izmos test olyan volt, mint valami biztonságos kikötő, ahová végre-valahára megérkezett. Lexi mindenütt érezni akarta, mi több, azellen sem volt kifogása, hogy egyé váljon vele.

Szétnyitotta az ajkát, és megborzongott, amikor Cruz nyelve befurakodott a szájába. A teste lángra gyúlt. Görcsösen kapaszkodott a férfi vállába, majd önkéntelenül végigsimított a hátán.

Cruz ajkának íze maga volt a csábítás. Lexi a whisky zamatát érezte, és a bujaságét. Akármilyen forrón csókolt a férfi, neki nem volt elég, és tudta, hogy soha nem is lesz elég. El akart égni ebben a forróságban. Magába akarta olvasztani. Be akarta lélegezni Cruzt, hogy soha ne kelljen nélkülöznie ezt az érzést.

A vágya ugyanolyan ütemben pulzált, mint ahogy a szíve dobogott, és Lexi megrémült a szenvedély erejétől. Ha a férfi mindent akarna itt az erkélyen, azellen sem lenne ereje tiltakozni. Sőt, hangosan sikoltozott volna gyönyörűségében, nem törődve azzal, ki hallja, és ki nem.

A kép annyira valóságos volt, hogy Lexi megrémült. Attól való félelmében, hogy a következő pillanatban realitássá válik az, amiről az imént csak ábrándozott, reszketve kibontakozott Cruz karjából. Már csak az hiányzik, hogy könyörögni kezdjen a férfinak! Pont ő, aki az ágyban olyan hűvös, olyan visszafogott tud maradni...

Egymásra meredtek, és a lánynak némi elégtételt jelentett, hogy nem csak ő kapkodta zihálva a levegőt. Szóval Cruzt is felizgatta a csók...

– Érdekes időszak áll előttünk – állapította meg kisvártatva a férfi. – Egy heted van, hogy elrendezd az ügyeidet, utána be kell költöznöd hozzám. Holnap reggel a csekkel együtt megkapod a kulcsomat és a címemet is.

Azzal eltűnt az éjszakában, és magára hagyta Lexit a szülőháza erkélyén.

Ha nem bizsergett volna testének minden porcikája a szenvedélytől, Lexi akár azt is gondolhatta volna, hogy csak álmodta az egészet. Valójában egyáltalán nem adta el magát kétmillió dollárért, ó, dehogy!

– Ez az ára, ha az ember üzletel, és versenyben akar maradni – mormolta Lexi.

Legalábbis ezt tanította neki az apja. Bizony, mindennek ára van. És ha az ember akar valamit, annak meg kell fizetni az árát.

Csak arra kell vigyáznia, hogy ne adjon oda Cruznak mást, csupán a megbeszélte hat hónapot az életéből, meg a testét. A szívét, a lelkét véletlenül sem szabad kockára tennie.

A *Cruz Control* székhelye Dallas és Fort Worth között volt, egy négyhektáros telken, melyet Cruz akár a vételára tízszereséért is könnyedén eladhatott volna. Nem múlt el egy hét sem anélkül, hogy meg ne kereste volna egy-egy építési vállalkozó, és ne ígért volna mesés összeget a telekért. Cruz azonban elküldte őket. Volt elég pénze, nem vágyott még többre. Azt ellenben nagyon élvezte, hogy valami olyasmi van a birtokában, amit ennyien meg akarnak szerezni.

Az ötemeletes főépület mögött felépítette a szerelőműhelyt, melyről gyerekként álmodott.

Az eredeti öt hidraulikus rámpából az elmúlt években húsz lett, a műhely mögött pedig egy tesztpályát építtetett, valamint egy elkülönített területet a kísérleti autómodelleknek. A motorok folyamatosan surrogtak-berregtek, de ez a zaj zene volt Cruz füleinek.

Megállt a műhelyben, és körülnézett. Szerette látni a világot, amelyet a semmiből hozott létre. Hajlamos volt elfelejteni, hogy honnan jött, de ezen a reggelen különösen közelinek és elevennek érezte a múltat. Szinte csak ki kellett nyújtania a kezét, és megérintette azt a dühös, tizenkét éves kisfiút, aki egykor volt. Azt a fiút, aki megesküdött, hogy többet akar, mint egyszerűen csak túlélni. Aki győzni akart, pénzt keresni, és letenni valamit az asztalra.

Valaki a nevét kiáltotta. Manny, a legjobb barátja és egyben a műhelyfőnöke hívta.

– Még mindig nem tökéletes a fék – jelentette. – Az egész konstrukció kész katasztrófa. Szívesen megnézem még egyszer, hacsak nem akarod inkább te...

– Nem, köszönöm, ma nem. – Cruz túlságosan feszült volt ahhoz, hogy ilyesmivel foglalkozzon. A fék beállítása aprólékos munka, nagy összpontosítást igényel, és ő ma egyszerűen képtelen volt koncentrálni.

Akármennyire is igyekezett az elmúlt években, és akármilyen nagy céljai voltak, tizenöt-húsz évesen nem hitte volna, hogy egyszer az lesz a valóság, amit most maga körül lát.

Egészen kicsiben kezdte.

Tizennégy évesen ellopott egy Toyota Corollát, és versenyzett vele egy Ford Ranger ellen. Az ilyen versenyeken maga a kocsiját volt a tét. A győztes vitte a vesztes kocsiját. Mindenki nevetett, amikor Cruz odament a fehér Corollával. Csak nem képzeli, hogy ezzel nyerni fog? De ők nem tudták azt, amit Cruz tudott: hogy a Toyota tulajdonosa már hónapok óta bütykölte a járgányt az utca végében, és alaposan felturbózta a kocsit.

Az elején direkt lassan hajtott, nehogy megsejtsék, micsoda motorrejtőzik a kopott motorháztető alatt. Végül játszva nyert, és övé lett a Ford Ranger. A vesztes versenyző szerencsére a saját autójával jött, és a kocsijának papírjai tökéletesen rendben voltak, amit Cruz Toyotájáról nem lehetett volna elmondani. Így aztán a tizennégy éves fiú teljesen törvényesen egy Ford tulajdonosa lett. Még aznap éjjel visszavitte a Corollát oda, ahonnan lopta, és másnap a Forddal ment dolgozni. De két héttel később visszatért az autóverseny színhelyére, és újra a rajtvonalra állt. Nyerni akart, és általában nyert is.

– Szóval szerintem nem stimmel valami – mondta éppen Manny. – Hé, figyelsz te rám egyáltalán?

– Nem igazán. Bocs – mentegetőzött Cruz.

Manny tíz évvel idősebb volt nála, és mindig is ő volt kettejük közül az okosabb és a higgadtabb.

– Mi történt? – nézett rá gyanakvóan.

– Eljegyeztem Lexi Titant.

Manny erre elkapta a karját, és behúzta magával a kis irodába.

– Mi? Ugye csak viccelsz? – szörnyülködött, miután becsukta az ajtót maguk mögött. – Hogy az ördögbe jutott ez egyáltalán eszedbe?

– Ne izgulj! Csak arról van szó, hogy kölcsönösen előnyös megállapodást kötöttünk. – Mesélt a barátjának a szorult helyzetről, amelybe Lexi került. – A fő, hogy megkapom, amire mindig is vágytam.

– Már megkaptad – pillantott rá szúrós szemmel Manny. – Mindened megvan.

– Azért nem egészen. Lexi vőlegényeként bejáratos leszek a legjobb társaságba.

– De hiszen te ki nem állhatod a felső tízezer puccos partijait! Azok a nők is halálra untatnak.

– Nem csajozni akarok. – Cruz mesélt a szenátorról, aki egyszerűen faképnél hagyta az estélyen. Az idősebb férfi a fejét rázta.

– Te most komolyan jobban éreznéd magad attól, ha az ilyen fajankók a kezedet szorongatnák? Nem hiszem, hogy tényleg erre van szükséged, Cruz.

– Mit tudsz te erről, Manny?

Öreg barátja nem akarta őt megérteni. Manny elégedett volt azzal, amije volt. A munkájával, amit szeretett, és amiért szép fizetést kapott. Minden este elégedetten tért haza a műhelyből a

feleségéhez és a gyerekeihez. Mindez boldoggá tette, és nem vágyott többre. Cruz azonban igen.

Hiányzott valami az életéből. Maga sem tudta, mi, de állandó hiányérzet kínoztta. És az, hogy a texasi elit elfogadja, csak az első lépés volt. Cruz meg akarta találni a megfelelő családi háttérrel és kapcsolatokkal rendelkező tökéletes feleséget is, hogy megerősítse a pozícióját ebben a világban.

– Az egész nem Lexiről szól – ismételte meg. – Ő csupán eszköz, aki segít nekem elérni a célt.

– Ez nem igaz – felelte Manny. – Lexi sokkal több egy eszköznél, te is pontosan tudod. Van egy olyan érzésem, hogy éppenséggel ő az, akire mindig is vágytál, de mostanáig nem lehetett a tiéd.

– Legalább lesz lehetőségem feldolgozni a múltbéli sérelmeket, és továbblépni. Mert biztos lehetsz benne, hogy fél év elteltével tovább fogok lépni.

– Hibát követsz el – jövendőlte Manny. – Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek! Ez az egész tákolmány, amit elkezdted építgetni, a fejedre fog szakadni, és maga alá temet.

– Nem ez lesz az első alkalom – vigyorodott el Cruz.

A másik a fejét rázta.

– Látom, nem akarsz érteni a szóból. De majd megérted, ha jól pofára esel. Jó szórakozást hozzá!

– Kétmillió dollár – mondta Lexi, miközben odacsúsztotta a pénzügyi tanácsadója elé a csekket. John csodálkozva nézett rá.

– Hát ez gyorsan ment.

– Minél hamarabb szeretnék túlesni a formaságokon. Mikor tudjuk aláírni a szükséges papírokat?

– Még ma megkeresem a befektetőt, és legkésőbb holnap megkapod az iratok másolatát.

– Remek.

Ezek szerint holnapra megszabadul a titokzatos és rosszindulatú befektetőtől.

Lexi még mindig nagyon kíváncsi volt rá, ki lehet az, és tudta, hogy ha valaki, akkor Cruz megszerzi neki ezt az információt. Persze szép árat fizet azért, hogy a férfi alaposan utánajárjon a dolgoknak. Már csak hat napja van, és be kell költöznie a házába. Sőt, ami még rosszabb, a hálósobájába!

És hogy akkor mi lesz, arra egyelőre nem akart gondolni.

– Megkérdezhetem, honnan van? – tudakolta John, és meglengette a csekket.

– Persze, nyugodtan. Csak nem fogom elárulni.

– Rendben, megértem. És örülök, hogy végül sikerült megszerezned a pénzt.

– Hát még én hogy örülök! Köszönöm, John.

– Szívesen. – A férfi felállt, aztán kezet fogtak. – Sajnálom, hogy ilyen vége lett ennek az egésznek. Az illető befektető már sok hasonló üzletet bonyolított le rajtunk keresztül, de még sosem tett hasonlót. Különbözik nem is ajánlottam volna. Fogalmam sincs, ezúttal mi történhetett.

– Nincs semmi baj. Rád nem haragszom – mosolyodott el Lexi, mert biztosra vette, hogy Johnnak nincs köze a csapdához, amelyet állítottak neki. De a titokzatos befektető tönkre akarta tenni, efelől semmi kétsége sem volt. A kérdés csak az: ki akarhat ilyet, és miért?

A *Titan World Enterprises* irodahelyiségei elfoglaltak egy egész háztömböt a dallasi banknegyedben.

A fogadócsarnokot sötétre pácolt faburkolat és márvány borította, a három emelet magas falakat óriási festmények díszítették, melyek texasi történelmi eseményeket örökítettek meg. Az alkalmazottakra biztonsági szolgálat vigyázott, és ők tartották távol a nemkívánatos látogatókat is.

Lexi gyerekkorában ünnepszámba ment, ha a munkahelyén látogathatta meg az apját, ezért még jól emlékezett az akkori élményekre. Nagyon élvezte, hogy mindenki ismerte és tisztelte az apukáját, őt meg úgy kezelték, mint valami hercegnőt. Jed ilyenkor mindig úgy tett, mintha érdeklődne iránta. Büszkén mutatta be mindenkinek az ő kicsi lányát, Lexi pedig imádta, hogy az emberek mosolyognak rá. Itt legalább néhány órára több volt, mint egy egyszerű kislány, akiről